

Ρωσία, Μόσχα

Νικολάι

ΣΗΜΕΡΑ ΧΤΥΠΗΣΑ ΕΝΑ ΤΑΤΟΥΥΑΖ στο μέρος της καρδιάς, τον αγκυλωτό σταυρό με τον αετό. Στέκομαι μπροστά στον καθρέφτη γυμνός από τη μέση και πάνω και κάνω το χαιρετισμό ξανά και ξανά. Χτυπώ με τη γροθιά το στέρνο μου κι απλώνω το χέρι και την παλάμη μπροστά. Τον κέρδισα αυτόν το χαιρετισμό. Όταν πατούσα τον μπάσταρδο τον Καυκάσιο στο κεφάλι μέχρι να τα τινάξει έξω από τη Βλαντιμίρσκαγια. Με τον Ιβάν, τον Σάσα, τον Αλεξάντερ, τον Ντιμίτρι, τον Γκέοργκ. Εντυπωσιάστηκαν τόσο πολύ που μου 'πανε να ετοιμάσω τις λεπτομέρειες, για να μπω επίσημα στην ομάδα. Θα περπατάω με ανοιχτό πουκάμισο κι όλοι θα ξέρουν τι πιστεύω και ποιος είμαι από το σήμα στο στέρνο. Θα βοηθήσω να καθαρίσει η πατρίδα μου.

Η Ρωσία για τους Ρώσους.

Είμαστε οι Λευκοί Λύκοι.

Όταν πατούσα τον Καυκάσιο ένιωθα μια δύναμη που τίναζε τις φλέβες στο κεφάλι μου. Ξαν να πολεμούσα για την πατρίδα μου. Περνούσε κόσμος και κανείς δε σταμάτησε. Γιατί νιώθουν ασφαλείς μαζί μας. Γιατί διώχνουμε τη σαβούρα. Πέρυσι ο Αλεξάντερ δικάστηκε επειδή μαχαίρωσε

έναν αράπη – και τον άφησαν ελεύθερο. Όλοι είναι με το μέρος μας. Ανήκω στη Σλαβική Συμμαχία, λέω από μέσα μου ξανά και ξανά.

Αυτοί είναι η οικογένειά μου.

Σ' αυτή τη χώρα ζουν Ρώσοι.

Ψόφα, γουρούνι. Μαύρε, κίτρινε σκατιάρη. Λευκή δύναμη.

Δε φοράμε καν κουκούλες. Στις εκτελέσεις κάποιοι φορούν. Από σεβασμό στην παράδοση, όμως, όχι από φόβο.

Ευρίζω το κεφάλι μου. Το περνάω με την ψιλή μηχανή. Έχει ωραίο σχήμα και είναι ολόλευκο.

Η συνάντησή μας είναι σ' ένα δάσος δυο ώρες μακριά από τη Μόσχα. Παίρνω το τρένο. Χιονίζει πολύ, το δάσος είναι άσπρο. Είμαστε τριάντα και ανήκουμε στην ομάδα κρούσης Λεγεώνα.

Βεβαιωνόμαστε ότι είμαστε όλοι εδώ και κάνουμε μια σειρά. Τ' αδέρφια μου καλωσορίζουν εμάς τους καινούριους και βγάζουν λόγο.

– Δόξα στο ρωσικό λαό.

– Να φοφήσουν οι αλλοεθνείς.

Λευκά μου αδέρφια.

Με καλούν να προχωρήσω μπροστά, να φιλήσω τη σημαία και να παλέψω φιλικά με έναν άλλο νέο Λεγεωνάριο. Τον ξέρω γιατί πάμε στο ίδιο σχολείο. Βγάζω τη μπλούζα μου, φοράω τα γάντια και τον πλησιάζω. Το σήμα στο στήθος μου με καίει και μου δίνει δύναμη. Ο Λεγεωνάριος μου χαμογελάει. Ανταποδίδω. Ρίχνουμε μερικές μπουνιές.

Μετά κάποιος φέρνει έναν άντρα δεμένο χειροπόδαρα. Φοράει κουκούλα στο πρόσωπο. Από ένα κλαδί κρεμούν ένα σκοινί, στο τέλος του κάνουν μια θηλιά. Φέρνουν ένα καφάσι και το βάζουν από κάτω. Τον ανεβάζουν. Τον έχω μπροστά μου. Κοιτάζω τα παπούτσια του. Το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού του έχει τρυπήσει το παπούτσι και σχεδόν κρέμεται.

Ακούγονται ύμνοι... Ακούγονται λέξεις... Φυσική εξό-
ντωση... Πίστη στο αίμα και στη γη μου... Το ρωσικό αίμα εί-
ναι ζεστό... Η νέα φυλή θα επιβάλει την τάξη... Αγέλη λευ-
κών φίλων...

Γαμώ το, αυτό το δάχτυλο το ξέρω. Αυτά τα παπούτσια τα
ξέρω. Τι σκατά;

Κάποιος κλοτσάει το καφάσι. Ο κρεμασμένος τινάζεται
αριστερά και δεξιά, τα πόδια του κουνιούνται σαν να τα 'χει
πάρει ένας τρελός αέρας. Οι υπόλοιποι χειροκροτούν.

Ξαφνικά το κεφάλι μου κρυνώνει.

Χυμάω κι αρπάζω το καφάσι, το ξαναβάζω στη θέση του,
σκαρφαλώνω πάνω και σηκώνω το σώμα του άντρα που
σπαρταράει ακόμα. Βγάζω από την τσέπη μου το σουγιά,
κόβω το σκοινί και το σώμα σωριάζεται κάτω και βήχει.

Ο αγκυλωτός σταυρός λες και τρυνπάει τη σάρκα και περ-
νάει στην καρδιά μου.

Δεν ξέρω τι μου συμβαίνει, κρυνώνω, κρυνώνω πολύ, γο-
νατίζω και ξερνάω. Το χιόνι λιώνει από το ζεστό εμετό. Γυ-
ρίζω στο πλάι και βλέπω τους Λευκούς Λύκους να με κοι-
τούν. Μ' έχουν περικυκλώσει και με κοιτούν. Τα δόντια τους
γυαλίζουν. Είμαι μπερδεμένος. Προσπαθώ να πω το τρα-
γούδι μας.

— Σκουλίκια Καυκάσιοι, πούστηδες Τσετσένοι, σκουπίδια
μαύροι, πίθικ..., ουρλιάζω κι ένα νέο κύμα ξερατού ανεβαί-
νει στο στόμα μου. Οι Λύκοι με πλησιάζουν κι άλλο και κά-
νουν έναν κύκλο γύρω μου.

— Είσαι πολύ ξεφτίλας, γρυλίζουν.

— Τι χέστης, λέει ο Γκέοργκ, αυτό δε θα περάσει έτσι.

— Την έχεις βάψει, προδότη.

Φεύγουν ένας ένας φτύνοντας και μ' αφήνουν δίπλα στον
άντρα που βήχει ακόμα. Τρίβοντας το πρόσωπό του στο
χιόνι έχει βγάλει την κουνούλα και με κοιτάζει.

— Νικολάι; λέει.

Ξαπλώνω ανάσκελα στο χιόνι. Λευκές τούφες χιονιού προσγειώνονται στο στόμα μου. Έτσι ξαπλωμένος ακούω τα ουρλιαχτά των λύκων που απομακρύνονται.

Η Ρωσία παρουσιάζει έξαρση του νεοφασισμού. Εκατοντάδες μετανάστες, άντρες, γυναίκες και παιδιά, ξυλοκοπούνται, βασανίζονται και εκτελούνται από ομάδες νεοφασιστών που αυτοαποκαλούνται «Λεγεωνάριοι» και ανήκουν στην οργάνωση «Σλαβική Συμμαχία» (SS). Οι ποινές που επιβάλλει το δικαστήριο στους νεοφασίστες δεν είναι αντάξιες των πράξεών τους.